

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/5/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1615207626
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Kučerová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1615207626.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Kučerovej a sudcov JUDr. Martina Murgaša a Mgr. Jany Janics Bajánkovej v právnej veci žalobkyne: T. F. L., E..L., L. L. Q. XX, Ž., K.: XX XXX XXX proti žalovanému: Y. Š., W.. X.X.XXXX, M. F. L. XX, Y., o zapl. 2.143,02 eur s prísl., na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Malacky zo dňa 18.10.2019, č.k. 4C/522/2015-58, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti
p o t v r d z u j e.
Žalovanému sa nárok na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1/ Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie konanie v časti o zaplatenie sumy 4,71 eur zastavil; žalovaného zaviazal zaplatiť žalobkyni istinu 2.143,02 eur, úroky vo výške 128,58 eur, úroky z omeškania vo výške 3,12 eur a úroky z omeškania vo výške 8% ročne zo sumy 2.143,02 eur od 25.4.2015 do zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku; vo zvyšku žalobu zamietol a žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 99,58% o ktorých výške si vyhradil rozhodnúť samostatným uznesením.

2/ Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie skutkovo zistil, že žalobkyňa ako dodávateľ uzatvorila dňa 31.1.2013 so žalovaným ako spotrebiteľom úverovú zmluvu č. XXXXX, ktorou žalobkyňa poskytla žalovanému splátkový bezúčelový úver vo výške 3 000 eur, pri dojednanej fixnej úrokovej sadzbe 17,9 % p.a. Výška RPMN bola 21,22 % a priemerná RPMN ku dňu uzatvorenia zmluvy 20,9 %. Celková čiastka, ktorú musel žalovaný podľa zmluvy zaplatiť predstavovala sumu 4 680 eur. Zmluvné strany sa dohodli, že peňažné prostriedky z úveru žalobkyňa poskytne na žalovaným určený účet. Žalovaný sa zaviazal splácať úver v 60 pravidelných mesačných anuitných splátkach vo výške 76,01 eur splatných vždy v 20. deň kalendárneho mesiaca, pričom prvá splátka bola 20.2.2013 a konečná splatnosť úveru 22.1.2018. Z bodu 4. úverovej zmluvy vyplýva, že ak klient nezaplatí anuitnú splátku včas, banka má právo na úrok z omeškania vo výške 8 % p.a. z nesplatennej anuitnej splátky až do jej zaplatenia. Ak klient poruší alebo nesplní akýkoľvek záväzok vyplývajúci z úverovej zmluvy, vrátane omeškania s platbou anuitnej splátky, banka je oprávnená žiadať predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom za podmienok uvedených v úverovej zmluve a Všeobecných obchodných podmienkach. Z prehľadu splácania predmetného úveru do predčasného zosplatenia súd prvej inštancie zistil, že žalovaný uhradil na splátkach sumu 1 750,71 eur, ktoré boli vo výške 893,73 eur započítané na úrok a v sume 856,98 eur na istinu. Žalovaný riadne uhradil splátky až do 22.12.2014, následne sa dostal do omeškania so splátkou splatnou 20.1.2015, na ktorú uhradil len 2,48 eur. Žalobkyňa vyzvala žalovaného listom zo dňa 24.2.2015 („Druhá upomienka“) na zaplatenie omeškaných splátok úveru, následne listom zo dňa 24.4.2015 označeným ako „Výzva na predčasné splatenie úveru“ žalobkyňa predčasne

zosplatnila úver a vyzvala žalovaného na úhradu celého dlhu vo výške 2 334,72 € s príslušenstvom do 4.5.2015. Zásielku s uvedenou výzvou pošta dňa 19.5.2015 vrátila žalobkyni ako neprevzatú v odbernej lehote.

3/ Za tohto skutkového stavu, odkazujúc na § 497 Obch. zák., § 52 ods. 2, 3, 4, § 53 ods. 9, § 565 Obč. zák., §1 ods. 2, § 2 písm. d/ Zákona č. 129/2010 Z.z. , § 517 ods. 2 Obč. zák. a § 10c a § 3 ods. 1 NV č. 87/1995 Z.z. dospel súd prvej inštancie k záveru, že žaloba je v prevažnej časti dôvodná. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie prijal skutkový záver, že žalovaný po poskytnutí úveru v sume 3 000 eur úver v dohodnutých splátkach vo výške 76,01 eur riadne a včas nesplácal. Žalovaný mal povinnosť prvú splátku uhradiť 20.2.2013 a termín konečnej splatnosti úveru bol dohodnutý ku dňu 22.1.2018. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že žalovaný uhradil splátky v celkovej sume 1 750,71 eur a následne už ďalšie splátky neuhradil. Splátky boli započítané v prospech istiny a v prospech dohodnutého zmluvného úroku. Následne žalobkyňa v súlade s čl. 4 úverovej zmluvy po tom, čo žalovaný bol v omeškaní so splátkami od 21.1.2015, pristúpila listom zo dňa 24.4.2015 k zosplatneniu celého úveru a vyzvala žalovaného k zaplateniu dlhu 2 334,72 eur v lehote do 4.5.2015. Žalovaný po zosplatnení úveru neuhradil žiadnu platbu. Právny vzťah medzi stranami sporu založený predmetnou úverovou zmluvou súd prvej inštancie posúdil ako spotrebiteľský, ktorý je nevyhnutné posudzovať aj podľa právnych predpisov upravujúcich právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a zákon č 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch), keďže žalobkyňa pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere vystupovala ako veriteľ s poukazom na predmet podnikania a žalovaný ako spotrebiteľ, pretože mu bol poskytnutý úver za iným účelom ako za účelom výkonu zamestnania, povolania alebo podnikania. Súd prvej inštancie po preskúmaní obsahových náležitostí úverovej zmluvy zistil, že táto obsahuje všetky podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 1 a 2 ZoSÚ. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni zosplatnenú a neuhradenú časť úverovej istiny v sume 2 143,02 eur, sumu riadnych úrokov 128,58 eur, ktoré si žalobkyňa uplatnila z neuhradených splátok od ich splatnosti do zosplatnenia úveru dňa 25.4.2015 a sumu úrokov z omeškania 3,12 € ako vyčíslený úrok z omeškania vo výške 8 % ročne za omeškané splátky do zosplatnenia úveru. Ďalej žalobkyni priznal úroky z omeškania vo výške 8% ročne z nezaplatennej istiny 2.143,02 eur od zosplatnenia úveru (25.4.2015) do zaplatenia a vo zvyšnej časti (úroky z omeškania vo výške 8% ročne z nezaplatených úrokov 131,78 eur od 25.4.2015 do zaplatenia a v časti zmluvných úrokov 17,90 % ročne z istiny 2.143,02 eur po zosplatnení úveru) žalobu pre jej nedôvodnosť zamietol. Pokiaľ ide o zamietajúci výrok, súd prvej inštancie skonštatoval, že zmluvný úrok 17,90% ročne po zosplatnení žalobkyni nepatrí, vychádzajúc pritom z uznesenia ÚS SR sp. zn. IV ÚS 476/2012, v ktorom bol odobrený názor odvolacieho a prvostupňového súdu, podľa ktorého veriteľovi patria úroky len do splatnosti, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania (viď R 59/1998, uznesenie NS SR sp. zn. 4Obo 143/1998), ako aj zo stanoviska občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Bratislave č. 1/2019 z 26.2.2019. Pokiaľ ide o úroky z omeškania, tie podľa názoru súdu prvej inštancie žalobkyni patria len z uplatnenej istiny úveru, nie však z nezaplatených zmluvných úrokov, pretože tak Občiansky ako aj Obchodný zákonník právo požadovať príslušenstvo pohľadávky (úroky z omeškania) z príslušenstva (zmluvných úrokov) veriteľovi nepriznávajú. V tomto kontexte súd prvej inštancie poukázal na rozsudok NS ČR z 24.3.2004, sp. zn. 35 Odo 101/2002, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co 31/2017 a rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6Co/92/2017.

4/ Pokiaľ ide o výrok, ktorým súd prvej inštancie konanie v časti o zaplatenie 4,71 eur zastavil, ozrejnil, že žalobkyňa v čiastočnom späťvzati žaloby vzala žalobu späť v časti zmluvných úrokov do zosplatnenia 3,20 eur, úrokov z omeškania do zosplatnenia vo výške 1,51 eur, ako aj poplatkov vo výške 60 eur, hoci tieto poplatky v konaní neboli reálne uplatnené, čo korešpondovalo aj s pôvodným petitom žaloby, v ktorom žiadne poplatky nepožadovala. V dôsledku tohto zistenia nepovažoval súd prvej inštancie späťvzatie žaloby v časti 60 eur za účinné. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie konanie zastavil len v časti sumy 4,71 eur (§ 145 ods. 2 v spojení s § 146 ods. 1 C.s.p.).

5/ O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2 a § 256 ods. 1 C.s.p. a zohľadniac procesný úspech/neúspech sporových strán priznal procesne úspešnej žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 99,58% s tým, že o ich výške si vyhradil rozhodnúť samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

6/ Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie žalobkyňa a napadla ním jeho zamietajúci výrok. Navrhla odvolaciemu súdu, aby rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil tak, že

žalobe v tejto časti vyhovie. Argumentovala tým, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keď jej nepriznal nárok na zmluvný úrok po zosplatnení, ako aj nárok na úrok z omeškania zo zmluvného úroku. Pokiaľ ide o nárok na zmluvný úrok po zosplatnení, poukázala na Uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo 113/2018 zo dňa 30.7.2019, ktorý poskytuje jasný záver ohľadom predmetného nároku veriteľa. Podľa žalobkyne existuje množstvo zákonných ustanovení, z ktorých priamo, resp. výkladom cez analogiu legis vyplýva záver, že nárok veriteľ na dohodnutý zmluvný úrok nie je viazaný na zosplatnenie dlhu, ale na vrátenie v rámci úveru poskytnutých peňažných prostriedkov (§ 409, § 502 ods. 1, § 503 ods. 3 Obch. zák., § 16 ods. 1, § 13 ods. 3 Zákona č. 129/2010 Z.z.). Ak zákon č. 129/2010 Z.z. (§ 16 ods. 1) spotrebiteľovi ukladá povinnosť pri odstúpení zaplatiť zmluvné úroky až do dňa splatenia istiny, musí mať tomu zodpovedajúce právo na zmluvne dohodnuté úroky po zosplatnení aj veriteľ. Úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv omeškanie dlžníka ani prípadné zosplatnenie dlhu, ktoré je skutočnosťou zakladajúcou vznik nových sankčných záväzkov dlžníka, pričom nárok na úrok z úveru neovplyvňuje. Podľa žalobkyne reštriktívne ustanovenie vo vzťahu k nároku veriteľa na zmluvný úrok po zosplatnení neobsahuje žiadny právny predpis. V tejto súvislosti žalobkyňa dodala, že návrh zákona č. 106/2014 Z.z., ktorým sa malo doplniť ust. § 53 ods. 9 Obč. zák. o vetu: „úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa § 565“ nebol nikdy legislatívne prijatý. Pokiaľ ide o nárok na úrok z omeškania zo zmluvného úroku naakumulovaného ku dňu zosplatnenia, má žalobkyňa za to, že požadovaný nárok je nárokom, ktorý predpokladá ust. § 497 Obch. zák. na podporu svojej odvolacej argumentácie.

7/ Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.) preskúmal rozsudok v napadnutom výroku, prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné. Odvolací súd sa stotožnil s nosnými dôvodmi napadnutého rozsudku a konštatuje ich správnosť (§ 387 ods. 2 C.s.p.)

8/ K odvolacej argumentácii žalobkyne ohľadom kumulácie úrokov a úrokov z omeškania po vyvolaní predčasnej splatnosti úveru odvolací súd uvádza, že odborná verejnosť, ani súdna prax doposiaľ nedospela k jednoznačnému a zhodnému záveru, či veriteľovi patria zmluvne dohodnuté úroky aj po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru, a preto ohľadom tejto problematiky nie je ani jednotná a konštantná judikatúra. Ani rozhodovacou činnosťou Najvyššieho súdu SR nebola ku dňu rozhodnutia odvolacieho súdu jednoznačne vyriešená otázka zjednotenia právnej problematiky nároku na úroky z omeškania a nároku na úroky (aspoň o tom odvolací súd nemá vedomosť). Odvolací súd preto vychádzal najmä zo zásady právnej istoty vyjadrenej v čl. 2 Základných zásad Civilného sporového poriadku, ktorý chráni hodnotu predvídateľnosti práva resp. súdnych rozhodnutí. Obsahom uvedenej zásady je, so zreteľom na závery vyplývajúce z ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR (porov. napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95, II. ÚS 80/99, II. ÚS 243/05) požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď, teda že obdobné situácie musia byť rovnakým spôsobom právne posudzované.

9/ Odvolací súd sa stotožňuje s právnym názorom súdu prvej inštancie, že za obdobie po zosplatnení úveru žalobcovi zmluvný úrok z nezaplatenej istiny neprináleží. Podľa názoru odvolacieho súdu neprípustnosť kumulácie vyplýva z ust. § 503 Obch. zák., podľa ktorého je záväzok platiť úroky splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky, z čoho možno vyvodiť, že zmluvné úroky môže veriteľ účtovať len do splatnosti záväzku vrátiť peňažné prostriedky. Splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne (v splátkach) vracia a spláca a za tento stav nedostatku a úverovania patrí veriteľovi úrok. Úrok preto predstavuje cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Absentujúci zisk pokrýva veriteľovi práve úrok splácaný v rámci splátky úveru v režime dojednaného záväzku. Tento stav tzv. výhody splátok je obvyklý a potvrdzuje nárok dodávateľa na úroky ako cenu dočasne obetovaných peňazí, ktorých dispozície sa veriteľ zbavuje v záujme získania budúcich úžitkov v podobe kapitalizovanej odplaty získanej za celé obdobie postupného splácania úveru, a teda výhody splátok. Iný stav však nastáva pri predčasnom a mimoriadne zosplatnenom úvere, kde veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vr. úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. V tomto prípade svojím právnym úkonom veriteľ navodzuje stav v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. V prípade, že nastane stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u

seba a tieto užívať, nie je dôvod ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený nespravodlivý stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. Zosplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa vzniká protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru. S protiprávnym stavom sa spájajú výhradne sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškani s vrátením uvedenej sumy, nie však odplatné plnenia, ktoré sa spájajú len so stavom *lege artis*, t.j. stavom oprávneného držania peňažných prostriedkov v zmysle spotrebiteľskej zmluvy. Ak napriek tomu existuje zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje aj odplatné nároky patriace len v právne súladnom stave, je na škodu spotrebiteľa neprijateľne odchylná od zákona, čo zmluvnú podmienku podľa § 52 ods. 2, resp. podľa § 53 ods. 1 a 5 Obč. zák. robí absolútne neplatnou. Povedané inak, v protiprávnom stave patria zmluvným stranám len sankcie a na tento účel je kogentným určujúcim pravidlom § 517 ods.2 Obč. zák. v spojení s § 3 a § 3a nar. vl. č. 87/1995 Z. z. Ak by sa žalobca odplatných plnení napriek vyššie uvedenému výkladu dovoľával aj v čase po jednostrannom mimoriadnom zosplatnení úveru, neprešli by tieto nároky testom citovaných ustanovení Obč. zák. a subsidiárne ani testom § 53 ods. 4 písm. k) Obč. zák. (k tomu bližšie rozsudok Krajského súdu v Prešove z 30. 6. 2015 sp. zn. 6Co/190/2014). V danej veci vychádzajúc z toho, že ide o plnenie zo spotrebiteľského úveru, zmluvný úrok odo dňa účinkov zosplatnenia úveru žalobkyni nepatrí. K obdobným právnym záverom dospel odvolací súd aj v rozhodnutiach sp. zn. 9Co 17/2018, 15Co 110/2018, 7Co 347/2017, 10Co 95/2018, 11Co/36/2015, atď. Odvolací súd podporne poukazuje na rozhodnutie obchodnoprávneho senátu NS SR sp. zn. 4Obo 143/1998 zo dňa 1.7.2000 (ZSP, 43/2000) vydané v začiatkoch právnej úpravy spotrebiteľského práva (odvolací súd však nevidí relevantný dôvod, aby jeho závery neboli aplikovateľné aj v súčasnosti), podľa ktorého zmluvné úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov patria len do splatnosti dlhu. Od splatnosti dlhu je dlžník v omeškani a vzniká jeho povinnosť platiť úroky z omeškania. Odvolací súd dodáva, že dňa 20.2.2019 bolo z dôvodu rozdielov v rozhodovacej činnosti jednotlivých senátov na Občianskoprávnom kolégiu Krajského súdu v Bratislave prijaté zjednocujúce Stanovisko č. 1/2019, podľa ktorého, cit: "V prípade plnenia zo spotrebiteľského úveru, zmluvný úrok odo dňa účinkov zosplatnenia úveru veriteľovi nepatrí. Veriteľ má právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti s tým, že následne už právo na dohodnutý úrok z úveru nevzniká, vzniká iba právo na úrok z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru, ako i úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi". Pokiaľ v súvislosti s nárokom na zmluvný úrok po zosplatnení žalobkyňa poukazuje na uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo 113/2018, odvolací súd uvádza, že predmetné rozhodnutie primárne riešilo otázku nesprávnej právnej interpretácie ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. súdmi nižšej inštancie, pričom problematike, či veriteľ má alebo nemá po zosplatnení dlhu nárok na zmluvné úroky sa venovalo len okrajovo.

10/ Ústavný súd SR v svojom rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 476/2012 z 18.9.2012 sa síce bezprostredne nevyjadril k právnej otázke nároku na zmluvné úroky po zosplatnení úveru, uviedol však, že „výklad obsiahnutý v namietanom rozhodnutí krajského súdu (išlo o rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 1Co 30/2012-145 z 30.5.2012, poznámka odvolacieho súdu), ktorým zrozumiteľne a presvedčivo objasnil rozdiel, resp. vzťah medzi úrokmi z dohodnutého úveru a úrokmi z omeškania, ako aj otázku, prečo zmluvný úrok vo výške 15,8 % ročne od 26. 8. 2009 do zaplatenia patrí sťažovateľke iba do splatnosti dlhu, a tiež výšku sumy (a štruktúru žalovanej čiastky) prislúchajúcej, resp. priznanej sťažovateľke a rozšíril vecnú argumentáciu na podporu správnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu, poukazujúc na štandardnú obchodnoprávnu judikatúru v tejto oblasti, považuje za ústavne akceptovateľný“.

11/ Na základe vyššie uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že pri zodpovedaní otázky, či veriteľ má v prípade omeškania dlžníka (spotrebiteľa) popri úrokoch z omeškania právo i na dohodnuté úroky zo spotrebiteľského úveru aj za dobu po vyhlásení mimoriadnej splatnosti celého úveru až do úplného vrátenia istiny, možno, za stavu chýbajúcej ustálenej rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR k danej otázke, zabezpečiť dôsledné rešpektovanie zásady právnej istoty vyjadrenej v čl. 2 Základných zásad C.s.p. iba tak, že odvolací súd, resp. senát rozhodujúci v preskúmvanej veci, bude vychádzať z právnych záverov vyslovených v Stanovisku č. 1/2019 Občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Bratislave, a teda z toho, že v prípade plnenia zo spotrebiteľského úveru veriteľovi

zmluvný úrok za dobu od okamihu zosplatnenia úveru do splatenia istiny nepatrí. Podľa názoru odvolacieho súdu je; za stavu názorovej nejednotnosti v danej otázke jednotlivých senátov Krajského súdu v Bratislave, existujúcej pred prijatím citovaného Stanoviska č. 1/2019; v záujme zabezpečenia právnej istoty všetkých dotknutých subjektov ako i naplnenia princípu predvídateľnosti rozhodovania znamenajúceho, že strany v spore môžu legitímne očakávať, že štátne orgány budú v skutkovo a právne porovnateľných prípadoch rozhodovať rovnako, nevyhnutné vychádzať z jednotných právnych záverov a prikloniť sa k právnemu názoru prezentovanému väčšinou odvolacích senátov na Krajskom súde v Bratislave vyjadrenom v prijatom Stanovisku a k argumentácii uvedenej v rozsudku na Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co 56/2018, z ktorej tento právny názor vychádza. V súlade s vyššie prezentovaným právnym názorom je potom zrejmé, že vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru veriteľ požaduje okamžité zaplatenie úveru v celosti, čím dochádza k zmene úverového vzťahu a za danej situácie už nemôže požadovať zaplatenie zmluvného úroku po splatnosti úveru, pretože tá už nastala a vzniká mu nárok len na úrok do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru.

12/ Pokiaľ ide o odvoláciu argumentáciu žalobkyne vo vzťahu k zamietajúcej časti výroku týkajúcej sa úroku z omeškania zo zmluvného úroku naakumulovaného ku dňu zosplatnenia (nárok na úroky z úrokov), odvolací súd poukazuje na Rozsudok veľkého senátu obchodného kolégia Najvyššieho súdu ČR zo dňa 24.3.2004 sp. zn. 35 Odo 101/2002, publikovaný v „Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisk pod č. R 5/2006“, ktorý, vychádzajúc z právnej úpravy obsahovo zhodnej so slovenskou, skonštatoval, že úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania sú podľa ust. § 121 ods. 3 Obč. zák. príslušenstvom pohľadávky, ktorou sa v kontexte s ust. § 488 Obč. zák. (charakteristika záväzkového právneho vzťahu) rozumie peňažné plnenie (istina), na ktorú vzniklo veriteľovi právo z hlavného záväzkového vzťahu. K jeho zmene (v tom smere, že veriteľovi vzniká nárok aj na sankcie za omeškania s platením tohto plnenia), dochádza priamo zo zákona až omeškaním dlžníka. Dlžník sa tým, že včas nesplatí zmluvné úroky z istiny, dostáva do omeškania s platením príslušenstva, nie však s platením vlastného dluhu. Právo požadovať od dlžníka príslušenstvo z príslušenstva (teda úroky z omeškania zo zmluvných úrokov) veriteľ nemá z dôvodu, že občiansky zákonník, ani obchodný zákonník mu túto možnosť nepriznávajú. Názor, že možno priznať úrok z omeškania alebo poplatok z omeškania z príslušenstva pohľadávky podľa § 517 ods. 2 Obč. zák. by bez väzby na ust. § 121 ods. 3 Obč. zák. viedlo k absurdnému záveru, že takto priznané príslušenstvo z istiny už nie je príslušenstvom pohľadávky, ale novo vzniknutou samostatnou pohľadávkou. NS ČR vo svojej neskoršej judikatúre túto argumentáciu len ďalej rozvíjal a od vyššie uvedeného stanoviska veľkého senátu sa nijak neodchýlil (viď napr. rozsudok NS ČR zo dňa 14.4.2004 sp. zn. 32 Odo 21/2002, rozsudok NS ČR zo dňa 30.8.2006 sp. zn. 29 Odo 689/2006, ktorý dokonca vyslovil, že zmluvné dojednanie o platení úrokov z omeškania zo zmluvných úrokov je v zmysle § 39 Obč. zák. neplatné pre rozpor so zákonom, uznesenie NS ČR zo dňa 30.8.2006 sp. zn. 29 Odo 919/2006, rozsudok NS ČR zo dňa 22.7.2010, sp. zn. 33Cdo 2041/2008). Odvolací súd nemá dôvod, aby podľa zmienenej rozhodovacej činnosti najvyššej súdnej autority ČR, vzhľadom na skutočnosť, že odkazuje na obsahovo zhodnú právnu úpravu so slovenskou, nepostupoval. Vzhľadom na uvedené sa odvolací senát 6Co odchýlil od svojho právneho záveru vysloveného ohľadom tejto problematiky v rozsudku č.k. 6Co/78/2018-187 zo dňa 18.4.2018.

13/ Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 C.s.p.).

14/ O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. Nakoľko plne procesne úspešnému žalovanému trovy odvolacieho konania nepriznal, odvolací súd mu ich náhradu nepriznal.

15/ Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

: Proti rozsudku odvolacieho súdu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).